

*"Tudom, hogy senkit sem hozhat vissza
gyertyafény,
De az emlékezet megőrzi Őket, akikért a
gyertya ég!"*

Mindannyian úgy éljük az életünket, mintha örökké tartana, s ezzel nincs is semmi baj. Ha folyamatosan az elmúlás gondolata lengene körül bennünket, bizony sok szépség, öröm szaladna el mellettünk. De mindannyiunk életében előbb – utóbb bekövetkezik, hogy elveszítünk valakit, aki fontos volt nekünk, akit szerettünk. Ilyenkor nehéz kapaszkodót találni, hogy elviseljük a ránk nehezedő fájdalmat. Az évek során saját szomorú tapasztalataink is ráébresztettek arra, mennyire fontos a segítőkész, és néhány megnyugtató szó, egy kedves mosoly.

Gáspár László

1945-2020

A megnyugvásban, az elengedés folyamatában segíthet a méltó búcsú Laci bácsitól az elhunytunktól, amelyben visszaemlékszünk mindarra, ami közös életünket kiteljesítette és széppé tette.

Általában életünk egy meghatározó részét a kollégák között töltjük. Próbáljuk magunkat ettől a ténytől függetleníteni, de látnunk kell, hogy ez nem megy. Ahhoz, hogy ezt érezzük, tudnunk kell, hogy részben itt teljesítjük ki magunkat. És tudnunk kell, hogy ezt Laci bácsi is így érezte. Szerette a munkáját, a hivatásával járó kihívásokat. Hosszú évtizedek alatt jelentősen hozzájárult az intézmény szakmai céljainak érvényesüléséhez és külső megítéléséhez. A gyógypedagógiai szakmában nagy tudással rendelkezett, amivel soha nem élt vissza. Mindig segített, lelkesen és bátorítóan hallgatta meg a javasolt megoldásokat, látta meg bennük az ötletet és a munkát, érthetően mondta el javító szándékú kritikáit. Nem voltak sablonos megoldásai, mindig kész volt újragondolni a felmerült új, és a már megoldottnak látszó régi problémákat is. Mindig készen állt egy komoly vitára, amiben a fiatalabbakra is egyenrangú

félként, partnerként tekintett. Sokat tanulhatott tőle az, aki figyelte szavait, és megértette gondolatait. Szerették, mert egyenes és közvetlen, melegszívű és önzetlen volt. Tudása, akaratereje és rendíthetetlen tisztessége révén vitathatatlan tekintélyt szerzett magának, szelíd természete, segítőkészsége és sajátos humora miatt viszont egyedülálló szeretet övezte kollégái, és a gyerekek körében.

Szakiskola vezetőként nyitott volt Gyömrő város felé, feladatot vállalt a város parkosításában, annak széppé, gondozottá tételében, úgy, hogy közben az intézmény és a város között elindított egyfajta integrációt. Hitt a kollégáiban és a tanulóiban, hogy a feladatot meg tudjuk valósítani és intézményünket is büszkeség töltheti el. A munkánk során megismerhette a város vezetése, a városban élő emberek intézményünket.

*

Takács Józsefné (Ica néni)

1936-2021

Az intézmény alapító tagja volt 1968-tól dolgozott a Kastélyban. Az intézmény életéről rengeteg fényképet készített és albumba rendezte a negyed évszázadot. Továbbképzéseken vett részt, felkészülten, nagy érdeklődéssel várta az első gyerekeket is. 1992-ben ment nyugdíjba, de még azt követően néhány évig segítette a dolgozók munkáját.

*

Gavallér György

1955-2021

"Gyuri bá" egyszerre volt kolléga, barát és úriember. Segítőkész volt, mindig lehetett rá számítani. Szeretett nevelni, viccelődni, de ha a helyzet úgy kívánta, "mindenki nagypapája" volt.

*

Fülöp Józsefné (Zsuzsa néni)

1957-2021

Gyógypedagógusként dolgozott az általános iskolában, innen ment nyugdíjba. Több éven keresztül vezette az intézmény diákotthonát. Munkáját energikusan, fáradhatatlanul végezte, tanítványait elhalmozta szeretetével. Kollégái közül sokan igaz barátokra is leltek benne. Egy kollégától, baráttól veszünk most végső búcsút.

*„Ismertük őt. Nem volt nagy és kiváló,
csak szív, a mi szívünkhöz közel álló.”*

/Kosztolányi Dezső/